

CVETA SZTERJOPULU

FELADÓ: MUCSY SZILVIA CÍMZETT: A VILÁG

A képeslap egy nem is olyan régi, mégis letűnt eszköze az üzenetek, jókívánságok küldésének. Aki az internet gyors világába született bele, az el sem tudja képzelni, hogy nyaraláskor, ha valaki képeslapot küldött szeretteinek, hamarabb ért véget a nyári szünet, és robogott be velünk a vonat az állomásra, mint ahogy a lap megérkezett. Ezeket a színes fotókkal vagy rajzokkal ellátott képeslapokat nagy becsben tartották, megőrizték a nagy családi cipős dobozban. A képeslap két részből állt, az egyik oldalon a fotó, a másikon az üzenet vagy jókívánság. Ezt megcímezték, felnyalták rá a bélyeget és feladták a postán.

Mucsy Szilvia: *Life's Beach*, 2022

Life's a Beach

Playing it safe is dangerous

Mucsy Szilvia *Best Regards* című kiállítása ezekhez az időkhöz nyúlik vissza, mégsem mondhatjuk el, hogy ez valami retró vagy nosztalgia kiállítás, a fotóművész alaposan lefújta a port erről a rég használt üzenetküldő eszközről, és újra értelmezte egy friss, mai látásmód szerint. Mucsy Szilvia azok közé tartozik, akik küldtek és kaptak képeslapokat, sőt a fotózást is valószínűleg úgy tanulta, hogy a sötétkamrában hívta elő a filmeket. Ezek a tapasztalatok csak hozzáadtak a munkásságához, érezhető, hogy a fotózás minden csínját-bínját ismeri, a legregebbit és a legújabbat, és ezeket bátran alkalmazza. Ki Mucsy Szilvia?

Egy ötven körüli nő, aki tele van ötlettel, alkotási vágygal, aki a fotóin keresztül szeretne üzenni az embereknek. Így juthatott eszébe a képeslap, aminek új értelmet adott. Megjárta az összes lépcsőfokot, sajtófotósként kezdte, majd a Fialatok Fotóművészeti Stúdiójában, aminek később vezetője lett. Ezen kívül kurátor, tanár, szakíró, a Random kortárs fotográfiai szervezet elnöke, a Random Galéria vezetője.

Mucsy Szilvia kedveli a mediterrán életérzést, ami nem csoda, hiszen Athénban is volt alkalma folytatni a tanulmányait, és Spanyolországban is élt egy ideig. Jellemző rá az életigenlés, az egyedi látásmód egy kis iróniával fűszerezve. A *Mediterrano* című, évekkal ezelőtti kiállítása is ebből táplálkozik, a déli országokban eltöltött éveiből, az ő szemén keresztül.

Számos kiállítását tekinthettük már meg itthon és külföldön egyaránt, ez a mostani sem okoz csalódást, melynek a Capa Központ adott otthont. Mucsy Szilvia ezeken az újragondolt képeslapokon keresztül üzen nekünk,

a világnak. Bár a fotók önmagukban is teljes értékkel bírnak, az alájuk írt mondattal kiegészülve sokkal komplexebb gondolatvilág részesei lehetünk. A fotó a világ nyelve, ugyanúgy, mint a képzőművészet vagy a zene, nincsenek nyelvi akadályok, így mindenki hamar képes azonosulni a látottakkal.

A képek alatti mondatok lehetnének önálló bölcsességek, mintha idézetek lennének egy jól ismert könyvből, valahogy ismerős az egész, mégis teljesen újszerű. A fotók és a szöveg viszonya teljesen egyensúlyban van, nem kerekedik felül egyik a másikon. A képeket nézve és a szövegeket olvasva minket is beszippant az a világ, amelyet Mucsy Szilvia mutat nekünk, egy békés, csendes világot, amely a régi időkből táplálkozik, mégis a jövőbe mutat.

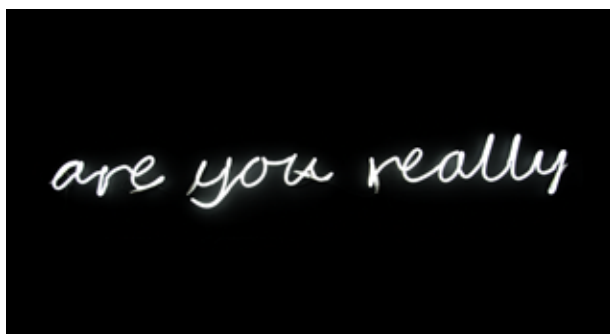
Szerepelnek olyan képek a kiállításon, amelyek bármielünk telefonjában benne lehetnének, vagy bármelyik közösségi oldalon láthatók, ilyen az a fotója is, ahol napbarnított lábakat látunk egy vízparton, érződik az önfeledt nyári hangulat, szinte halljuk a sikongatásokat és a tenger moraját. A kép középpontjában egy vörösré festett körmű lábfej pár van, ami valószínűleg a fotósé, de akár a saját lábunk is lehetne, hiszen ebből a szögből látjuk mi is a világot. Alatta a felirat: „Az élet egy strand.” Egy másik fotóján fürdőruhás fiatalok állnak egy tengerparti sziklán, és azt a pillanatot ragadja meg, amikor az egyik fiú épp ugrik, és a levegőben van, olyan, mintha a végtelenségben lebegne. Ennek a képnek a technikája már-már olyan, mint egy grafika, talán ettől is van olyan egyedi hangulata, de az alatta lévő, rövid írás, mely szerint „biztonságosan játszani veszélyes”, csak megerősíti ezt az ellentmondásos hangulatot.

I'm not funny

Yes, yes, ohh, yes

What is really?

Mucsy Szilviától nem áll messze az irónia és a humor, ami több képén is megjelenik, valamint az önmagának ellentmondó kijelentések. Jól érzékelteti ezt azzal a képpel, amelyen egy felfújható Csőrike lebeg az őszi lombok között, ami egyben furcsa és mulatságos, ugyanakkor nagyon is életszerű, hiszen a lufik gyakran lebegnek a szabadban. De ott van a kép alatt a felirat: „nem vagyok vicces”.

Vagy a rózsaszín közegekben egy női kézfej, amelynek a gyűrűs ujján valami nagyon fénylik, szinte kiböki a szemünket, végül az alatta levő mondattal kerül a helyére: „Yes yes, ohh yes.”

A fotós fricskát mutat azokra a hamis értékekre, amelyekre még mindig olyan sokan vágyanak, a rózsaszín világra, ami nem egyenlő a valósággal, csak a végtelen hosszú szappanoperákban.

Mucsy Szilvia a valóságot keresi, a saját valóságát, amelyet pillanatképek sorozatából állít össze. Erről tanúskodik a kiállítás leggyorsabb tünő fotója, amelyigazából csak egy felirat: „are you really”. De mindjárt ott a kérdés, ami elbizonytalanít és elgondolkodtat: „What is really?”

És valóban, mi a valóság? Mindenkinek más, de a fotósnak, végignézve a képeit, maga az élet. És az élet apró pillanatait, amelyeket észre kell venni, mert csak így élvezhetjük azt.

Mucsy Szilvia: *I'm not funny*, 2016

Mucsy Szilvia: *Yes, yes, ohh yes*, 2022

Mucsy Szilvia: *What is really?*, 2016

Az egyik fekete-fehér képe olyan, mintha egy filmből fotózták volna. Egy férfikéz egy vele szemben álló meztelen nő mellét fogja. A fejek nem látszódnak, csak nyaktól derékig látunk két alakot, a férfi öltönyben van, a nő meztelen. Sok mindenről mesél ez a fotó, a mai napig jelen lévő alá-fölé rendeltségről, a macsó férfiakról, és az ő viszonyukról a nőkhöz. Az alatta levő mondat csak megerősít ebben, ami magyarul annyit jelent, hogy „keddenként többet gondolok rád”. Elnézve a képet és a feliratot, egy egész történet rajzolódik ki előttünk egy titkos szerelmi viszonyról, ahol keddenként találkozik a férfi és a nő. Nem véletlen az sem, hogy a figurák a fotón arctalanok, hiszen akárki lehet ilyen helyzetben, sőt sokan talán magukra is ismernek.

Talán a legjobban hasonlít egy igazi képeslapra az a fotó, amelyik alatt csak ennyi olvasható: „Buongiorno, Amore!” Több olyan képet is láthatunk a kiállításon, mint ez is, amelyet mintha két képből raktak volna össze. Mindkét képen nagyjából ugyanaz látható, klasszikus teraszkorlát vagy sétány, nem lehet pontosan tudni, és a gyönyörű kilátás. Valahogy mégis más szemszögből látható, de ez is a mediterrán életérzés megélése és szeretete. Azzal, hogy megtöri a képet, többet láttat belőle.

A képek alatt olvasható mondatok olyan betűtípussal szerepelnek, amellyel még jobban illeszkednek a fotó hangulatához, ezzel még jobban megerősítik a látottakat.

Végignézve a kiállításon, nemcsak a betűtípusok illeszkednek az adott hangulathoz, hanem a különböző technikák alkalmazása is. Mucsy Szilvia szeret kísérletezni, új látásmódot alkalmazni és kitalálni. Bár a képek változatosak, és különböző stílusokat mutatnak be, mégis egyvalami közös bennük. Az üzenet. A fotós üzenete, hogy az élet szép, csak meg kell látni benne a szépséget. Az élet pillanatokból áll, amelyekre emlékszünk, amelyeket megéltünk. Ha ezeket a pillanatokat összegyűrjük, akkor jelenik meg életünk filmje. Ha nem vesszük észre a pillanatokot, akkor nem élünk. A pillanatot csak akkor, és csak ott lehet és kell megragadni, különben elszalasztjuk. Ezt üzeni nekünk Mucsy Szilvia, merjünk élni, mert az élet is csak egy pillanat.

Több képén is érezhető, hogy női alkotóval állunk szemben, egy nő szeme van a fényképezőgép mögött. Ennek a kiállításnak a hangulatát elteszem az emlékezés cipős dobozába, hogy alkalomadtán elővehessem, akár régen a képeslapokat.

I'm thinking of you more on Tuesdays

Buongiorno Amore!

Mucsy Szilvia: *Buongiorno Amore!*, 2016

Mucsy Szilvia: *I'm thinking of you more on Tuesdays*, 2016